

skabe et Grundlag for Løsningen af Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelse for ubemidlede. Thi dette Forslag er af en saa indgribende Natur, at enhver maa sige sig selv, at det vilde være umuligt og ganske upassende fra Mindretallets Side, om man sluttede sig dertil eller indtog et fast Standpunkt overfor det. Skal der nemlig være nogen Mening i, at et Parti arbejder sammen med Regeringen, vil et saadant Parti ikke kunne gøre en saadan Fordring til Statskassen, som der her er Spørgsmaal om fra Flerpartiets Side, uden at vide, hvorledes den Regering, Partiet ellers følger, vil stille sig til Sagen. Derfor siger jeg, at Mindretallets Stilling til dette Spørgsmaal maa være reserveret. Men jeg tror at turde sige, at de to Hovedtanter, som der er i dette Forslag, nemlig, at man vil have Kommunernes Medvirkning ved Udredelse af Alderdomsforsørgelse, og at Staten skal udrede Halvdelen af disse Udgifter, kan Mindretallet i ingen som helst Henseende have noget imod. Den første Tanke er vistnok overordentlig sund og rigtig, og jeg antager derfor, at kan det lykkes Flerpartiet at gennemføre den, vil der fra Mindretallets Side ikke kunne være nogen principiel Hindring derimod. Til den anden Tanke, Forlangendet om, at Halvdelen af Udgifterne skal tilskydes fra Statskassen, kan jeg kun sige, hvad der ogsaa er udtalt i Betænkningen, at der ikke er nogen principiel Indvending at gøre herimod fra Mindretallets Standpunkt, thi det har i mange Tider været forudsat, at disse Udgifter i væsentlig Grad, maatte endog ubelukkende, skulle udredes af Statskassen. Skulde man altsaa ved nærmere at udarbejde dette Forslag kunne naa til, som den ærede Ordfører har ment, at løse den væsentligste Del af Alderdomsforsørgelses-spørgsmaalet, kan der selvfølgelig fra Mindretallets Standpunkt aldeles ikke være nogen principiel Indvending at anføre imod, at Staten bidrager væsentlig hertil. Men selvfølgelig maa det nærmere undersøges, hvilke Pengesummer der her vil kræves, og hvorfra disse Pengesummer skulle komme, og Mindretallet maa efter den Stilling, vi indtage overfor den høje Regering, paa dette foreløbige Stadium ganske overlade til denne at udtale sig om, hvorledes den vil stille sig til denne Tankegang. Og selvfølgelig, naar der bliver Spørgsmaal om at løse Sagen paa denne Maade, naar dette Endringsforslag under Nr. 56 altsaa indeholder det virkelige Grundlag for en Alderdomsforsørgelseslov, maatte der blive Spørgsmaal om, hvilke yderligere Betingelser der kunde være at stille, og hvorvidt man da

kunde tiltræde de Betingelser, som Flerpartiet har opstillet. Det skal jeg dog ikke nærmere komme ind paa, thi jeg anser det for Øjeblikket for at være temmelig unyttigt. Den ærede Ordfører har selv sagt, at han kun betragter dette Forslag som et Grundlag for yderligere Forhandling. For at faa dette Grundlag skal dette Forslag altsaa vedtages her. Jeg maa imidlertid tilraade ærede Meningsfæller ikke at stemme for dette Forslag, thi der maatte foreligge betydelig mere, inden man kunde give det sin Tilslutning. Foruden, hvad jeg allerede har sagt, nemlig, at det maatte være nødvendigt dog paa en eller anden Maade at opretholde Fordringen om Selvhjælp, er der ogsaa andre Betingelser, der maa tages Hensyn til ved Affattelsen af en saadan Paragraf. Det vilde f. Eks. ikke kunne gaa an, at en Mand skulde have Ret til at faa en saadan Understøttelse, selv om han maatte have gjort sig selv fattig ved at overdrage hele sin Formue til sine Børn, idet han tænkte som saa, at det kunde han rolig gøre, thi han havde jo § 64, eller hvilket Nummer denne Paragraf nu vilde faa, hvorved han vilde faa en behagelig Understøttelse, som ikke var forbunden med noget som helst Tab af Rettigheder. Det er klart, at der maatte tages Raatterer imod en saadan Udfærd og maatte ogsaa imod andet. Nu er man ganske vist ikke udsat for, at Folk ofte ville gaa denne Vej, fordi det dog altid er forbundet med nogle Ubehageligheder at skulle have Hjælp af Fattigvæsenet, navnlig da, naar det har den Virkning, som det er Meningen med denne Bestemmelse at undgaa. Resultatet er altsaa dette, at jeg mener, at jeg og mine Venner ikke kunne stemme for dette Forslag, men at vi principielt ikke have nogen Anledning til paa dette Stadium at stille os imod det.

Jeg gaar derefter videre til det sidste Endringsforslag, der er opstillet af Flerpartiet, som jo ogsaa har en ret indgribende Betydning, og som har været paa Bane i lang Tid i Folketinget, Spørgsmaalet om Bevillingen af Sygehjælp. Nu mener jeg, at alle og enhver ere enige om, at det er et Formaal, som vi alle af inderste Hjerter ønske, maa kunne naas, at ingen, fordi han har modtaget Hjælp af det offentlige i Anledning af Sygdomstilfælde, skal blive forulampet, saaledes at han f. Eks. berber mister sine borgerlige Rettigheder. Det er ganske rigtigt, at det er et Formaal, som vi alle maa arbejde hen til. Men et andet Spørgsmaal er det dog, om det vil være rigtigt og nødvendigt at give en saadan almindelig Lovbestemmelse, hvorved man